

ת"פ 50055/02/15 - מדינת ישראל נגד מ א ע

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 50055-02-15 מדינת ישראל נ' א ע
בפני כבוד השופטת מרב גרינברג

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ א ע

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שפיר רות

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד חאג' יחיא היתאם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה, כמצוות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב 1982-, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

פתח דבר

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

ע"פ עובדות כתב האישום, ביום 30.11.14 בסמוך לשעה 08:00, במטבחון בחצר ביתם, על רקע טענות המתלוננת שהנאשם ניתק את החשמל והמים בבית, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שזרק לעברה סכין מטבח, באורך להב 15 ס"מ, שפגעה בכף ידה הימנית כשביקשה המתלוננת להגן על פניה. כתוצאה מהפגיעה נגרם למתלוננת חתך רוחבי מדמם בכף ידה.

2. בישיבת המענה לכתב האישום שהתקיימה ביום 15.05.16, בפני כב' השופט פרייז, כפר הנאשם

במיוחס לו, ואף טען כי באותו מועד לא היה כל ויכוח או ריב בינו לבין המתלוננת. התיק נקבע לשמיעת ראיות לפניי.

3. במסגרת דיון ההוכחות נשמעה עדות המתלוננת והוגשו מסמכים שונים בהסכמה, בין היתר דו"ח עימות בין השניים (ת/4) וכן דו"ח צפייה (ת/6). ב"כ הנאשם ויתר על העדת השוטרים. מטעם ההגנה העיד הנאשם, והוצג תיעוד חזותי חלקי של מצלמות האבטחה הביתיות בבוקר האירוע.

יריעת המחלוקת

4. כעולה מגרסת הנאשם, במועד האירוע, שרר נתק מוחלט בין בני הזוג. הנאשם, כאמור, כופר במיוחס לו ואף שולל קיומו של ריב או ויכוח בינו לבין המתלוננת ביום האירוע. לא הייתה מחלוקת כי נגרמה למתלוננת חבלה בכף ידה, אם כי לא כתוצאה ממעשי הנאשם. עוד אישר הנאשם כי הסכין עליה הצביעה המתלוננת ככלי התקיפה (ראה צילום הסכין - ת/2) נלקחה ממטבחם.

טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה, עו"ד רווה, עתר בסיכומיו, להרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו בהתבסס על עדותה הכנה והאמינה של המתלוננת. ב"כ המאשימה הפנה לכך שמדובר במתלוננת מבוגרת, המרותקת לכיסא גלגלים עקב פציעה ברגלה, שעשתה מאמץ והגיעה למסור עדותה. לדבריו, מדובר בעדות הגיונית, לא מוגזמת ואין מאחוריה כל אינטרס חבוי, גם אם נתגלעו בין בני הזוג מחלוקות כלכליות. עוד הפנה לחוסר ההיגיון, לשיטתו, בטענת הנאשם כי המתלוננת הגישה התלונה כנקמה בו, בשל תביעות רכוש שהגיש כנגדה, משמדובר בתביעות שעדיין לא נדונו באותה עת ולא התקבלה בעניין החלטה סופית.

6. מנגד, עתר ב"כ הנאשם, עו"ד חאג' יחיא, לזיכוי הנאשם. בסיכומיו הפנה לסתירות בעדות המתלוננת ואי התאמה בין גרסתה למתועד במצלמות האבטחה הביתיות. לשיטתו, התיעוד החזותי החלקי מחזק גרסת הנאשם להעדר מגע בינו לבין המתלוננת בשעת האירוע. ביחס לחלקיות התיעוד החזותי, מפנה אצבע מאשימה לעבר המשטרה שלא העתיקה את סרטון האבטחה מתחילתו. עוד הפנה לאמינות עדותו של הנאשם.

עדות המתלוננת

7. עדת התביעה היחידה הינה המתלוננת. בעדותה סיפרה שבאותה עת הייתה נשואה לנאשם כ-50 שנה, ולפני תקופה, התגרשו. ביחס לאירוע הסבירה, כי באותו היום הנאשם סגר את ברז המים בבית וניתק את החשמל, וכתוצאה מכך התעורר ביניהם ויכוח בסמוך למטבחון בחצר. בתגובה, נטל הנאשם סכין

מהמטבח וזרקו לעברה. מאחר שפחדה שייפגע בה, הליטה את פניה בידיה, ועל כן פגעה הסכין בכף ידה הימנית ופצעה אותה (ראה צילומים ת/1 ותעודה רפואית - ת/3). המתלוננת הוסיפה, כי המתינה מספר שעות עד שהלכה להתלונן במשטרה, ורק לאחר מכן פנתה לקבל טיפול רפואי. בחקירתה הראשית, שללה המתלוננת מקרי אלימות נוספים כלפיה והסבירה שהוויכוחים בינה לבין הנאשם היו כמו **"שכל גבר רב עם אשתו ככה"** (עמ' 6, ש' 22). בחקירתה הנגדית חזרה על דבריה (עמ' 7, ש' 32) אך בהמשך הוסיפה כי **"היו ויכוחים שהפכו לאלימות"** (עמ' 8 ש' 1) וכי **"מה שהיה קשה לי זה המכות"** (עמ' 7 ש' 29). בהמשך תיקנה עצמה והבהירה **"כל הזמן היו ויכוחים ובפעם האחרונה היו מכות"** (עמ' 8, ש' 15).

8. בחקירתה הנגדית, ולאחר שהוצג לה תיעוד חזותי מאותו הבוקר, לפיו היא עסקה באותן שעות בשטיפת החצר וישבה בגינה, מסרה שאינה זוכרת (עמ' 9, ש' 11), ובהמשך **"אולי יש משהו לא בסדר עם המצלמות מבחינת השעות"** (עמ' 11, ש' 1). המתלוננת שללה האפשרות שהאירוע ארע לפני ששטפה את החצר (שם, ש' 7). ביחס לנוכחות הנאשם בבית סיפרה, כי הנאשם היה כל הזמן בבית, ויצא מהבית לאחר שרבו. (שם, ש' 1-2). המתלוננת עמדה על גרסתה, לפיה הוכתה ע"י הנאשם ושללה טענת ב"כ הנאשם שהתלוננה כנגד הנאשם כדי לנקום בו או על רקע סכסוך הקשור ברכוש שיש ביניהם (עמ' 10, ש' 10, 14).

עדות הנאשם

9. בהודעתו מיום 30.11.14 (ת/5), הכחיש הנאשם את המיוחס לו וטען שמדובר בנקמה מצד המתלוננת נוכח הסכסוך הכספי ביניהם. הנאשם הסביר שקם ב-09:00 ויצא מהבית בדרכו לפחח. עוד הוסיף שאינו מדבר עם המתלוננת, הכחיש טענתה שסגר את המים או החשמל בבית וביקש להציג את תיעוד מצלמות האבטחה כדי לחזק גרסתו. כשהוצגו לנאשם תמונות הסכין, והחבלה ביד המתלוננת, הנאשם החל בוכה, הכה עצמו וצעק כי זה שקר (ת/5, עמ' 3, ש' 52).

10. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם. בעדותו עמד הנאשם בהכחשתו. סיפר כי הוא בן 75, והיה נשוי למתלוננת 50 שנה. לטענתו, עקב מחלוקות רכוש ביניהם, הוסיפה המתלוננת ע"י בנם הבכור כנגדו והוא שדחף אותה להגיש תלונת שווא. הנאשם הסביר שעבד כל חייו כקבלן ומערכת היחסים עם המתלוננת הייתה טובה. ביחס ליום האירוע, סיפר שהתעורר בסמוך לשעה 08:30-09:00 והבחין במתלוננת שוטפת את החצר. המתלוננת עמדה עם הגב אליו ולא היה בין כל קשר עין או מגע. בהמשך כשרצה לצאת עם רכבו, המתין ברכב עד שהמתלוננת סיימה לשטוף את החצר ושביל הגישה לבית, כדי לא להפריע. לאחר שסיימה, עזב את המקום. הנאשם הוסיף וסיפר, שבאותה עת היה נתק בינו לבין המתלוננת מזה מספר חודשים, הם ישנו בחדרים נפרדים ולא דיברו. הנאשם שלל הטענה כי סגר את ברז המים או החשמל והפנה לכך שהמתלוננת השתמשה במים כדי לשטוף את החצר.

11. בחקירתו הנגדית הסביר שאינו יודע ממה נגרמה למתלוננת החבלה. העלה האפשרות שנפצעה

במהלך עבודתה (עמ' 13 ש' 12), ובהמשך הבהיר כי לא ראה ואינו יודע. (שם, ש' 25-27). הנאשם שלל מכל וכל קיומו של ריב או ויכוח ביניהם באותו היום, ולמעשה טען כי לא היה ביניהם כל חילופי דברים, "לא רבנו ובכלל לא דיברנו. נסעתי עם האוטו ולא חזרתי" (עמ' 15, ש' 3).

דו"ח העימות (ת/א')

12. ביום 7.12.15 נערך עימות בין הנאשם למתלוננת. במסגרת העימות חזרו כל אחד מבני הזוג על גרסתו, זו טוענת שהנאשם תקף אותה ופצע את ידה, וזה מכחיש מכל וכל.

התיעוד החזותי ודו"ח הצפייה

13. עוד הוגש תקליטור תיעוד מצלמות האבטחה מבוקר האירוע (נ/1). כעולה מדו"ח הצפייה (ת/6) שנערך ע"י השוטר רוני יהואש ביום 1.12.14, הגיע ביחד עם שוטר נוסף לבית הנאשם, שם פגשו במתלוננת שאפשרה להם לצפות בתיעוד מצלמות האבטחה. בבדיקה, המחשב הדי.וי.אר לא היה מכויל באופן מדויק ושעון המחשב הקדים ב-14 דקות.

14. כעולה מהדו"ח, בצפייה בצילומים מהשעה 08:00-08:10 לא נראה אירוע זריקת הסכין, אם כי טווח המצלמה אינו חולש על אזור המטבחון שבו לטענת המתלוננת אירע המעשה. כמו-כן מוסיף שלא נראה כל מגע פיזי בין **השניים "ואפילו לא רואים אם הם מתווכחים ביניהם ולא רואים אותם מסתכלים אחד על השני או קרובים אחד לשני"**. עוד הוסיף שרואים את המתלוננת מסתובבת בחצר ושוטפת את רצפת החצר, ואת הנאשם נכנס לרכבו ויוצא מהחנייה בשעה 09:48 לפי שעון המחשב.

15. לצורך בחינת טיעוני הצדדים, צפיתי בתקליטור נ/1. מדובר בתיעוד חלקי ביותר, כשנראה שהשוטרים הקליטו למכשיר טלפון שברשותם, מקטע קצר מסרט האבטחה. כך עולה מדו"ח הצפייה שהשוטרים צפו בצילומים מהשעות 8:00 בבוקר ועד 09:48 לפי שעון המחשב. בפועל, הוקלט קטע קצר בן שלוש וחצי דקות, בין 09:03-09:06.

16. ב"כ הנאשם ויתר על חקירת החוקר רוני יהואש, כך שלא התברר עד תום מדוע בחרו השוטרים להעתיק קטע חלקי ולא את הסרט במלואו. כמו-כן, לא ברור מדוע היה צורך להקליט את סרט האבטחה באמצעות מכשיר הטלפון ובאיכות ירודה, שעה שניתן היה, בקלות יתרה, להעתיקו לתקליטור. כך או אחרת, אראה בכך מחדל חקירה, כשלא הוצג כל הסבר מניח את הדעת ביחס לתיעוד החלקי ביותר שנמצא בתיק.

17. משלא הוצגה בפניי ראיינת המקור במלואה, מתעורר קושי של ממש ליתן משקל ראיינת לדו"ח הצפייה. עם זאת, מאחר שעולה מהדו"ח, שלא נראה אירוע חריג כלשהו בסמוך לשעה 08:00, השעה שלפי עמוד 4

גרסת המתלוננת ארע האירוע, והמצלמה ממילא לא חולשת על אזור מטבחון החצר בו ממקמת המתלוננת את האירוע, אין בכך כדי להעלות או להוריד. ליציאת הנאשם מהבית, בסמוך לשעה 09:48 לפי שעון המחשב, אתן משקל ונתון זה מתיישב עם גרסת הנאשם.

18. עד כאן ביחס ל"אין". באשר ל"יש" בתיעוד החזותי: כאמור, הוקלט מסרט האבטחה קטע קצר בן 3 דקות, בין השעה 09:03-09:06, לפי שעון המחשב ולפי זמננו - בסמוך לשעה 08:45.

תחילת הסרט הוקלטה באופן ירוד ביותר אך, בשעה 09:04 ניתן להבחין בבירור במתלוננת שהיא שוטפת את חצר הבית ושביל הגישה בצינור ואף מרימה שטיחון ומזיזה אותו. בשעה 09:04, לפי שעון הסרט, ניתן להבחין במתלוננת אוחזת צינור בידה הימנית, מתנהלת כבשגרה וככל הנראה ללא חבישה כלשהיא על ידה הימנית.

דין והכרעה

19. כידוע, במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על כתפי המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר ששמעתי ראיות הצדדים וטיעוניהם, מצאתי לקבוע שהמאשימה לא עמדה בנטל זה ואני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

20. ראיות המאשימה התבססו בעיקרן על עדותה היחידה של המתלוננת אל מול עדות הנאשם. כפי שנראים הדברים ברב התיקים העוסקים באלימות זוגית, המדובר בתיק של "עדות מול עדות", אם כי בענייננו מצאתי לתת משקל לתיעוד החזותי שהוצג (נ/1) ומטה, לשיטתי, את הכף לטובת זיכוי הנאשם.

21. מנקודת ראיות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של עד יחיד, תהיה העבירה חמורה ככל שתהיה, והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. בענייננו, המדובר בזוג שהיה מצוי בעת קרות האירוע במערכת יחסים עכורה, שכלל הנראה עלתה על שרטון אחרי שנות זוגיות רבות, נוכח מחלוקות רכושיות.

22. יריעת המחלוקת רחבה, כשמצידה האחד מצויה גרסת המתלוננת, לפיה האשימה את הנאשם כי במהלך יכוח סגר את ברז המים והחשמל בבית, הותקפה על ידו ונחבלה בידה מסכין שהשליך לעברה. מן העבר השני, מצויה גרסת הנאשם אשר טוען להד"מ, ושולל דבר התקיפה או כל יכוח ודבר שיחה עם המתלוננת באותו המועד.

23. המתלוננת, אישה מבוגרת, שהגיעה למסור עדותה על אף שרתוקה לכיסא גלגלים עקב פציעה. המתלוננת חזרה על גרסתה, ובין היתר עמדה על כך שהאירוע ארע בשעת בוקר מוקדמת, סמוך לשעה 08:00 ועל כך שהנאשם סגר את ברז המים והחשמל בבית.

24. עוד יצוין שהמתלוננת התבצרה בגרסתה זו, גם כאשר הוצג בפניה תיעוד מצלמות האבטחה בבית, ממנו עולה כי באותן שעות שטפה את החצר עם צינור מים, ועמדה על כך שאירוע התקיפה אירע קודם, ולחילופין שאינה זוכרת הדברים.
25. אומר כבר עתה שלא מצאתי כי עדותה של המתלוננת לוקה בחוסר מהימנות מחמת סתירות מהותיות או חוסר עקביות. לא מצאתי לקבל אף את טענת ההגנה, לפיה המתלוננת הושתה על ידי בנה ועל רקע מחלוקות כספיות, פצעה את עצמה והתלוננה כנגד הנאשם תלונת שווא. עם זאת, עדותה מחוסרת חיזוקים אובייקטיביים שיש בהם כדי לאשש דבריה. לא מצאתי לראות בהוכחת עצם החבלה על ידה של המתלוננת תוספת ראייתית מספקת, מאחר שמחזקת עצם קיום החבלה, שאינו מצוי במחלוקת, ולא מה גרמה. נוכח מצב ידיה של המתלוננת יהיה זה בבחינת סברה ולא יותר, לקבוע כי נחתכה, כגרסתה, דווקא מסכין בעל להב באורך 15 ס"מ, שהושלכה בעוצמה לעברה.
26. לכך אוסיף שהתנהלותה כעולה מתקליטור נ/1, ובין היתר שטיפת החצר וישיבה בגינה, בשעה המאוחרת לכאורה לאירוע התקיפה אינה מתיישבת עם גרסתה ביחס למועד האירוע וזמן גרימת החבלה, כשכאמור המתלוננת לא סיפקה כל הסבר שיש בו כדי ליישב בין הדברים אלא הסתפקה במענה, לפיו אינה זוכרת או גלגלה האשם לעבר המצלמות.
27. זאת ועוד, המתלוננת שמתמונות ת/1 ניתן לראות שנגרם לה חתך מדמם, לא מיהרה לקבל טיפול רפואי, ופנתה לקבלת טיפול רק לאחר שהגישה תלונה במשטרה.
28. יתר על כן, צפייה מדוקדקת וזהירה בסרט האבטחה, על אף איכותו הירודה, מלמדת כי לא ניתן לראות חבישה כלשהיא על ידה של המתלוננת, וזאת בסתירה לעדותה, לפיה, לאחר האירוע, חבשה פצעה ב"חתיכת בד" (עמ' 9, ש' 14). עוד אתמה מדוע עמדה המתלוננת על כך שטרם תלונתה לא עדכנה מי מבניה, בדגש על בנה הבכור שהינו רופא ונראה שהיחסים ביניהם קרובים מאד, כשלטענתה נפצעה פצע מדמם מסכין שהושלכה לעברה וכשמדובר באירוע חריג וחמור, שגם לטענתה לא ארע בעבר.
29. תמיהה נוספת עולה ביחס למהות הוויכוח עליו העידה המתלוננת. לטענתה, הנאשם סגר את ברז המים בבית, אך טענה זו אינה מתיישבת עם העובדה שהמתלוננת נראית שוטפת במשך דקות ארוכות את חצר הבית, תוך שימוש בצינור מים. יכול שלאחר הוויכוח, הנאשם פתח את ברז המים אך הדברים לא הובהרו דיים במהלך עדותה.
30. משקל מסוים יינתן גם למחדל החקירה שמתבטא בכך שלא הועתק סרט האבטחה במלואו, והמעט שהומצא לעיוני, הועתק באופן פרוביזורי ורשלני. הרי השוטרים הגיעו לבית הנאשם, בהתאם לבקשתו בחקירתו, זכו לשיתוף פעולה מהמתלוננת, הבינו על אתר את חשיבות הסרט ועדיין לא עשו מספיק כדי להעתיקו במלואו וכדבעי. בתיקים מסוג זה, המבוססים על גרסה אחת אל מול אחרת, אי הצגת ראיה

אובייקטיבית ומהותית, מהווה מחדל חקירה של ממש העלול לגרום אף לעיוות דין.

31. מנגד, הציג הנאשם גרסה עקבית וסדורה. כבר בחקירתו במשטרה טען שלא עשה דבר והכחיש את טענת הוויכוח ביניהם. מצאתי לזקוף לטובת הנאשם את התעקשותו, כבר בשלב החקירה, להציג בפני המשטרה את סרט האבטחה כדי לאשש את גרסתו. ואכן, התיעוד החזותי תומך בגרסת הנאשם בחקירתו, לפיה יצא את ביתו שעה שהמתלוננת שטפה את חצר הבית.

32. אף בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על גרסתו וגם ביחס לעדותו לא מצאתי לקבוע שלקחה בסתירות או העדר היגיון. הנאשם, אמנם, נראה טעון מאד כנגד המתלוננת ובנם הבכור, שלטענתו עומד מאחוריה ומסיתה כנגדו, עם זאת התרשמתי שדרך האלימות אינה דרכו ויעידו על כך גם דברי המתלוננת שאישרה כי היו בין השניים ויכוחים, אך לא אירועי אלימות קודמים.

33. בבואי לבחון את השאלה האם להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם, מצאתי לקבוע כי בתמונה העובדתית שהוצגה בפניי אין די כדי להגיע למסקנה מרשיעה, נקיה מספקות, כנגד הנאשם. אינני שוללת את גרסת המתלוננת ואף ראוי להבהיר שזיכוי הנאשם אין משמעו שהמתלוננת אינה דוברת אמת. עם זאת בהליך הפלילי נדרשת זהירות מיוחדת באותם מקרים בהם הרף הראייתי להרשעה הינו עדות יחידה (ראו ע"פ 758/78 **עאדל נ' מדינת ישראל**, פ"ד לג(2) 160,150).

"יש להבין, כי כאשר שופט או שופטת מעריכים את מהימנותה של עדות המושמעת בפניהם, אין הדברים בהכרח בגדר שחור או לבן. במילים אחרות, האפשרויות העומדות בפניהם אינן שתיים קיצוניות: אומן מלא בדברים או קביעה שהדברים הם דברי שקר. במנעד שבין שתי האפשרויות האמורות נמצאות אפשרויות נוספות. כך, ניתן לקבוע כי מידת האמון הניתנת לדברי העדה או העד הינה כזו שמספיקה לשם קביעה, כי התביעה הוכחה במאזן ההסתברויות, אך אינה מספקת לשם הוכחה מעבר לספק סביר". דברי כב' הנשיא גרוניס (כתוארו אז) בע"פ 3250/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.1.12).

34. לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ז, 06 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים